

му ся видѣ до половинѣ хубава отъ колкото ѣ държеше, и ся рѣши да ѣ забрави и да си ся завърне въ пустинѣтъ. Най-на-прѣди той поиска да каже събогомъ на Демянѣ. Но колко ся стрѣсе когато му каза тази вълшебница, че нетрѣбваше да оставя никѣкъ палата, и че тя знаеше да употрѣби едно срѣдство, та да го обикне княгинята! „Много съмъ ви одѣлженъ, господжо, ѣ отговори Рашко; но не ми ѣ нужно да ся женѣ. Припознавамъ, че Звѣздана ѣ дражестна, но само тогава, когато ся тя неразговоря: Вълшебницата Лукана мя доведе да чуѣ разговорытъ ѣ; щѣ си отнесѣ само портрето ѣ, което ѣ чудно красно, защото си секога мѣлчи. — Напраздно ѣ прѣзирате, рѣче Демяна, вашето благополучіе зависи да ся ожените за княгинѣтъ Звѣзданѣ. — Увѣрявамъ ви, господжо, че нема да го направѣ никога, освенъ ако быхъ постаналъ глухъ; ще ми трѣбва още да си изгубѣ и памета, а инакъ не щѣ могѣ да извадѣ изъ умѣтъ си разговора ѣ. Стопѣти по-добрѣ быхъ обичалъ да ся оженѣ, ако бы было възможно, за едниѣ по-грозниѣ женѣ отъ мене, нежели да земѣ едниѣ такави глупавѣ, съ коѣто не-быхъ ималъ ни едниѣ паметниѣ разговорѣ, и коѣто бы мя секога разтрѣпервала, когато быхъ ся нашелъ съ неѣ въ едно дружество, отъ страхъ за да не бы да ѣ чуѣ да каже нѣкоѣ будалашинѣ при секо отвораніе на устата си. — Страхътъ ви мя увеселява, му рѣче Демяна; но княже, слушайте едниѣ тайниѣ, коѣто знае само майка ви и азъ. Азъ съмъ ви снабдила съ силѣ за да можете да прѣподадете разумностьтъ си томува, когото быхте обикнали; и тѣй трѣбва само да мя слушате. Звѣздана може да постане най-паметната; тя ще бѣде дѣйствително такава; защото ѣ